

สามารถมีพลังญาณสมาธิ สามารถระลึกชาติ แต่ปางหนหลังของตนเองครั้งแรกได้ 5 ชาติ อาจารย์ทิพากรในขณะนั้น ยังไม่สามารถเข้าใจถึงวิธีถอดกายทิพย์ได้ และก็ไม่ได้ตั้งใจที่จะถอดกายทิพย์ แต่ประการใด จู่ๆ วันหนึ่งขณะที่อาจารย์ทิพากรเจริญจิต ความตายเป็นอารมณ์ ปรากฏว่า กายทิพย์นั้นที่เป็นรูปร่างหน้าตา ผิวพรรณของ อาจารย์ได้ค่อยๆ ลอยแยกกายออกจากกายเนื้อค่อยๆ ลอยแบบช้าๆ อ้อยอิ่ง ห่างออกจากกายเนื้อ 1 คืบ

อาจารย์ทิพากร มีสติรู้เห็นด้วยความสมบูรณ์แห่งสติ ด้วยความแปลกใจ

“เฮ้! ร่างกายเราทำไมเป็นอย่างนี้”

“หรือเราตายแล้ว”

ความรู้สึกในจิต คิดขัดแย้งด้วยความสงสัยกายทิพย์ ค่อยๆ เคลื่อนออกห่างจาก กาย และใกล้ๆ บริเวณนั้น เป็นเนินดิน เนินหิน มองเห็นเป็นมิติซ้อนกันอยู่เป็นหลุม อากาศ มีขนาดเว้งกว้างใหญ่ไพศาล ไม่มีที่สิ้นสุด กายทิพย์เคลื่อนออกมาได้ 5 วา มองดูเบื้องล่าง ก็ไม่เห็นมีที่สิ้นสุดจับปล้น กายทิพย์นั้นเหมือนถูกพลังมหาศาลดึงดูด กายทิพย์อาจารย์ทิพากร ลอยลิวๆ ลงไปยังเบื้องล่าง มีความรู้สึกว่ากายทิพย์ หนัก อาจารย์พยายามทุกวิถีทางที่จะตะกายให้ลอยขึ้นก็ไม่สามารถลอยได้ ขณะจิตนั้น เกิดความรู้สึกกลัวมาก จนต้องปล่อยกายทิพย์เลยตามเลย กาลผ่านไปนานพอสมควร จิตปล่อยวาง สิ่งใดจะเกิดก็ต้องปล่อยให้เกิดขึ้น จนได้มาสัมผัสกับหมอกควันยัง เบื้องล่าง สัมผัสไอหมอกจนรู้สึกเย็นเยือก บางทีรู้สึก อึดอัดร้อน สลับเย็นความรู้สึกที่ ว้าวุ่น ทุกข์ทรมานใดๆ ในโลกมนุษย์นี้ เทียบปริมาณยังไม่สามารถเทียบเท่าได้กับความ รู้สึกที่อยู่ในสถานที่แห่งนี้

กายทิพย์ สัมผัส กับพื้นก็รู้สึก ถึงความเฉอะแฉะมีอุณหภูมิร้อนและเย็นสลับ กัน มองเห็นต้นไม้สลัวๆ ในท่ามกลางสายหมอก ระยะห่างประมาณ 5 วา ความรู้สึก เหมือนต้นไม้จะบีบรัดเข้ามา จิตก็ทราบตันที่อย่างอัตโนมัติ

“นี่คือแดนนรกภูมิ”

“ให้เดินไปตามทางนี้” มีเสียงบอกให้ทราบ

“ถ้ายืนอยู่ตรงนี้ จะได้หรือไม่” อาจารย์ทิพากรแย้งถาม

“ไม่ได้ มิฉะนั้นต้นไม้จะบีบรัดได้” เสียงตอบออกมาให้ทราบ.....

ความรู้สึกของอาจารย์ทิพากร ทราบว่า เหมือนมีปีศาจคอยตามประกบดูอยู่

“เดินไปข้างหน้าจะเจออะไรหนอ.....”

จิตพะวงถามตนเอง ขณะนั้นจิตความรู้สึกอย่างหนึ่ง บอกตนเอง